Bună ziua, noapte!

George Uba

Când apusul vine mai devreme
poți renunța la ochi,
Dar fără să vezi în tine
totul rămâne vechi
și partitura se cântă în suspine.

De mult ni se spune în fiecare dimineață
că viața nu poate trăi fără Viață!

ISBN 978-973-0-24068-9
9 789730 240689

Bună zina, noapte!

Poezia se invită singură. Trece orice barieră a protocolului artistic și vine să nu mai plece. Își face loc în ființa noastră pentru a râde, a plânge, a ofta și a spune dorul ei. Ceea ce spune este tot atât de important ca felul în care spune. Dar mai de folos este a ști ceea ce nu spune. Doar așa are sens versul, care niciodată nu este încheiat. Îl continuă cine îl citește și îl dă mai departe. Pentru o nouă construcție mai profundă și mai înzestrată. Ca să nu se învechească niciodată. Devine o cântare nouă la fiecare intervenție a gândului și a simțului care îl lucrează pentru a prinde slava Marelui Verb „să fie..."

George Uba

•

Bună ziua, noapte!

București, 2017

Bună ziua, noapte!

George Uba

Copertă: **Daniel Constantin**
Redactare: **George Uba**
Tehnoredactare: **Daniel Constantin**
Grafică: **Daniel Constantin**
Corectură: **Monica Sima**

ISBN 978-973-0-24068-9

CUPRINS

Înainte de a intra 9
INSPECȚIE DE FOND 11
Când voi fi mare 13
Audit 14
Cândva 16
Ce m-aș face? 18
Conflict 19
Contabilitate 21
Greșeală 23
Căutări 24
Înțelepciune 26
La semănat 27
Mă bucur 28
Nu sunt eu... 30
Pînă nu apune soarele 32
Promisiune 33
Psalmul lui... ANAF 34
Raport de nuntă 36
Râs 38
Regăsire 40
Teama de frică 41
Un alt eu 42
Vorbește lumea 43
Altfel de cum știu 45
Cuvinte sparte 47

Știu 49
Mai bine... 51
Performanță 53
Veniți mai în față 55
Stafia urmelor noastre 57
Meriți? 59
Loc bun de ascuns 61
În adâncă smerenie 63
Concurs de religii 65
Neprihăniții 67
Comitet 69
Bună ziua, noapte! 71
Declarație de noroc 73
Ar fi un drum de făcut... 75
Sărut mâna, doamnă! 78
În timp ce El trece 80
La pagina 9 82
Este 85
Invers 86
CLASIC CORD 89
Fă paşi... 91
Interzis la stânga 93
Să visați cum n-ați visat 94
Ca un fiu al unui tată 96
Ferice! 98
Dă-mi un parfum de tei 100
Fals tratat de... revenire 101
Popas de nou 103
Puțin din El 104
Defect major 105
Folclor din har 107

V-am spus că vine? 109
Zic și eu... 111
Scrisoare 113
Nu oricum 115
E timpul... 117
Chiar dacă... 119
Al doilea gând 121
Ca să fii om întreg 123
Tu ești chemat 125
INDIFERENT CE SPUN ALȚII 127
Renunțare nedorită 129
Dacă mă vei lăsa... 131
Conferință de presă... la iesle 133
Ridicarea căderii. 135
Vrei? 137
Șah cu Adevărul 139
Ce-ai vrea să vezi? 141
Pe când căutam... 143
Schimbare de mine 145
Tăcerea obligată 147
Mierea din pelin 149
Ofertă 151
Totuși... mister 153
Matematică fără... dizabilități 155
Povestea unei ridicări 157
Poveste de viață 159
Pe-aproape, pași... 161
Speranța 162
Indiferent ce spun alții... 164
Cui îi pasă? 166

Înainte de a intra

Poezia se invită singură. Trece orice barieră a protocolului artistic și vine să nu mai plece. Își face loc în ființa noastră pentru a râde, a plânge, a ofta și a spune dorul ei. Ceea ce spune este la fel de important ca felul în care spune. Dar mai de folos este de a ști ce nu spune. Doar așa are sens versul, care niciodată nu este încheiat. Îl continuă cine îl citește și îl dă mai departe. Pentru o nouă construcție mai profundă și mai înzestrată. Ca să nu se învechească niciodată. Devine o cântare nouă la fiecare intervenție a gândului și al simțului care îl lucrează pentru a prinde slava Marelui Verb, „să fie..."

Poezia din acest volum este o sublimă suferință. Potrivirea ei în cuvinte chemate să spună bine și melodic adevărul, se face cu durere. Este însăși condiția versului de a exista. Din triada cărții pornește un prim gând (*Inspecția de fond*) către dezvăluirea de sine, în nevoia de a ne cunoaște rostul fundamental. A doua cugetare (*Clasic cord*) vine cu soluția finală la deruta existenței noastre sărace în iubire și dăruire de sine. În ultima etapă a aprofundării (*Indiferent ce spun alții*) avem o demonstrație a unei înalte exemplificări prin cei care trăiesc frumos suferința și o supun iubirii celei mai înalte. De altfel este un omagiu nestins pentru cei care alcătuiesc familia „Ridică-te și umblă", un suport al unei motivații ce trece dincolo de limite.

Dacă din lectura volumului de versuri „Bună ziua, noapte!" nu se pretind înnoiri, scopul ei sucombă imediat. De altfel, pentru ce alt motiv ar mai suferi poezia inspirată de dorințe veșnice?

Autorul

Inspecție de fond

Mă caut in lumina altora și nu mă găsesc.
Mă caut în lumina mea și mă prăbușesc.
Sunt căutat de lumina Lui și mă înoiesc.

Când voi fi mare

Ce-ai vrea să te faci
mai mult și mai mult
când vei fi mare,
m-a întrebat un musafir
din partea de răsărit de soare...

Vreau să fiu o virgulă,
și-atât, Doamne,
să umblu printre cuvinte și oameni
și să separ cinstit și clar,
ce este mic de mare,
ce este strâmb de bine,
ce este amar de har.

Dar cel mai mult și mai mult,
când voi fi mare
vreau să fiu un punct...
Știu că e un lucru mărunt,
dar poate că voi putea să opresc
ce doare...

Și Creatorul m-a făcut un mic punct...
Și deodată m-am făcut mare!

Audit

Se făcea că mă plimbam
prin gândurile nechibzuite
ale vecinilor mei,
preocupat să fac ordine
în judecățile lor nefericite,
rupte și peticite.

Cu cât căutam să le ordonez
după influenta mea rațiune,
educată la școli inventate de lume, cu nume,
unii au observat în ochii mei o pată,
și în cuvintele mele o altă pată,
ca o greșeală admirată.

Bunii mei vecinii de viață
nu s-au arătat supărați
că îi vedeam indezirabili și pătați...
în timp ce atent îi modelam,
erau nemulțumiți în ființa lor,
că privindu-i și vorbindu-le, îi pătam.

O voce albastră de sus
mi-a amintit să mă plimb mai întâi
prin gândurile mele nefericite,

rupte și peticite,
ca după un măcel,
și-i de-ajuns!

Apoi, fără întârziere, să-l chem pe El...

Cândva

Pe vremea noastră era altfel,
cu mai puțin profan și superficial,
mai povestește câte un bătrân
cu miros specific din războiul mondial
și cu vorbe de pe alt tărâm.

Atunci călcam adesea în noroi,
neavând drumuri europene și mașini din vest...
Astăzi calcă noroiul peste noi
și suntem mai plini de importanță,
cu cât suntem mai goi.

Pe vremea mea cântam doine și romanțe
că ne era viața mai grea,
acum a apărut muzica cu metale în ea,
cu mult zgomot și nuanțe,
care nu dă nici har,nici speranțe.

Pe atunci ne cârpeam hainele, că nu eram bogați,
și ne era rușine să ieșim rupți și goi...
Astăzi ne cumpărăm cu intenție
pantaloni cu găuri mari și pătați
și din mărci de soi,
că ne e rușine să fim îmbrăcați.
Pe vremea mea când trecea o domnișoară

roșeam când o priveam,
de parcă aș fi făcut o fraudă,
astăzi scoatem dragostea în stradă
și o expunem fără scenă și fără paravan,
Că așa e european.

Cândva era teamă de Dumnezeu
și zilnic ne închinam și ne spuneam rugăciunea,
fie că ne era ușor sau greu...
Astăzi facem turism prin biserici, ieșim și plecăm,
uitându-ne credința și misiunea.

Mulțumesc că zâmbiți ironic și dați din cap,
dar așa era pe vremea mea și așa se trăia...
Vă rog să mă iertați că sunt atât de-ncuiat
și cu valori insipide și nebune de ceva,
dar cu riscul de a fi blamat,
votez cu partidul creștin... demodat.

Ce m-aș face?

M-am apucat să semăn semințele uitării
pe tarlaua prezentului
și de-atunci nu mai am... viitor.

Când rănile pe care mi le fac nu mă dor
se mai îngroapă un har
în pustiul de sete de nou.

Sunt contrazis de urmele mele și de ecou
și chiar umbra mea credincioasă
strigă după ajutor.

Cineva în mod intenționat îmi iartă un dor
și–mi trage zăvorul ușii
cu care mi-am închis tăcerile.

Dacă nu m-ar recunoaște primăverile,
dacă nu mi-ar da El pace,
ce m-aș face?

Conflict

M-am certat la cuțite
cu prietenii mei, sentimentele,
și le-am spus: nu aveți minte, fraților!
simțiți ce nu gândesc,
iar în timp ce gândesc, nu simțiți!
E neomenesc!

Asta și vrem prietene, mi-au spus,
să nu mai fim sclavii gândirii
din răsărit până-n apus...
Suntem în grevă de comportament
și propunem în numele iubirii
un trai insurgent.

Și au trăit fericite și libere
până la adânci și multe decadențe,
în lipsa unei cugetări înțelepte...
Ajungând în Gadara, la porunca unui gând zelos
s-au aruncat în mare și s-au înecat,
nemaifiind de folos.

În raportul de țară al vieții s-a scris
că răscoala de independență a sentimentelor
a fost înăbușită în negânduri...

S-a semnat din nou o adeziune
și simțurile au venit la viață
cu gânduri mai bune!

Contabilitate

Ți-am adus registrul, Stăpâne,
să vezi dacă sunt cine sunt
și cum ți-am împodobit cerul cu un nume
cu care să te mândrești pe pământ,
cum ai făcut pe vremuri cu Iov
când l-ai numit sfânt.

Uite aici o grămadă de fapte bune
și vorbe cinstite fără număr,
bune de făcut psalmi din ele
și de pus pe strune,
când merg credincioșii la templu,
umăr lângă umăr.

În coloana din dreapta sunt rugăciunile
cusute cu simțuri creștine,
în care te rugam să oprești stricăciunile
care îmi aduc mie și altora rușine,
iar în coloana din stânga sunt rândurile din Carte,
citite cu sârg ca să fiu om aparte.

La sfârșit sunt greșelile mele
pentru care ți-am cerut iertare,
aducându-Ți zile de post și un plan de
consacrare,

ca să capăt îndurare și să fiu ferit de rele...
Interesul meu este să fiu cu Tine în rai,
de aceea în baza registrului meu, Doamne,
ce-mi dai?

... Am vrut să-ți dau viața Mea cândva,
și chiar și acum când ești în ruine,
dar... n-am avut loc de tine!

Greșeală

Poate vi s-a întâmplat și vouă
să uitați unde ați pus viața,
așa cum uitați de cheile de la mașină...
De prea multe treburi
risipite în cuvinte, lucruri și vină
se lasă deodată ceața
în rostul venirii la cină.

Ocupați cu binele nostru zilnic
n-avem timp nici să ne cunoaștem
sau să mai ieșim cu viața la picnic...
Ne facem doar că o căutăm
la modul indicativ;
greșeala este
că vrem să iubim cu motiv...

De-aceea o și pierdem.

Căutări

Caut de-o viață
un loc de muncă pentru o clipă
și nu găsesc, chiar dacă fac din iubire risipă.

Caut de-o vreme
o vorbă bună pentru o cunună
și nu găsesc, nici dacă plătesc o minciună.

Întreb zilnic
de o favoare care să-mi aducă onoare
și nu găsesc nici dacă mă doare.

Caut febril un nume
care să-mi fie un ajutor de încredere,
dar nu găsesc nici măcar un pronume.

Caut printre ocazii
o șansă pentru un viitor renăscut
și nu găsesc nici în trecut.

Caut un drum printre întrebări
și nu găsesc decât același răspuns: ruine,

pentru că mă caut numai pe mine.
Mi se dă un sfat
acum când judecata a ajuns la apel:
dincolo de tine,
caută-l în drumurile Cărții
pe El...

Înțelepciune

Țin strâns de mână dezamăgirea
să nu se piardă
în viețile altora
și să le întunece privirea.

Speranța, cu bărbia în piept
e pedepsită cu sete,
de gânduri bete
și e lipsită de orice drept.

Întoarsă din drum, încrederea,
e legată la ochi
să nu-și facă prieteni
și să nu se-ntâlnească cu iubirea.

Ar fi înțelept să chem înțelepciunea,
să rupă bănuiala
și să interzică teama...
doar așa se va rosti rugăciunea.

La semănat

Într-o zi mă durea tare un gând,
Cum te doare o măsea de minte...
Mă durea gândul întoarcerii flămând
Printre cele uitate, cântate și sfinte...

Mă amestec din nou printre vieți
Să învăț iarăși nevoia primară...
Poate voi găsi doi, trei profeți
Să-mi arate ascunsa mea comoară.

Din greșeală am spus un cuvânt
Și-am stricat un așa frumos Nume,
Și știu că de-atunci nu mai sunt
Acel ce mergea atent după urme.

La hotar cu mine am găsit
Un neumblat și nesemănat pământ...
Mi-am scos încălțămintea, căci era sfințit
Și m-am semănat pe mine în Cuvânt.

Mă bucur

Mă bucur să aud că nu mai aud,
ce spun alții despre mine
și de atunci nu mai am suspine...

Mă bucur să văd că nu mai văd
răul pe care cel de-alături mi-l face
și de atunci am pace.

Mă bucur să cred că mă încred
în orice Cuvânt care mi se dă de sus
și mi-e de-ajuns.

Mă bucur să spun că nu mai spun
cuvinte care rănesc durerea celorlalți
și așa am frați.

Mă bucur să știu că nu mai știu
că sunt singur înțelept și priceput
și de-atunci sunt viu.

Mă bucur să vreau să nu vreau
să-mi aleg eu propriul meu drapel,
îmi e doar El, Emanuel!

Mă bucur să simt că nu mai simt
nimic din ceea ce întunecă rațiunea
și iată minunea!

Mă bucur să înțeleg că nu mai înțeleg
să merg pe drumul cu indicatoare spre moarte,
am drum din Carte!

Mă bucur să doresc ce nu e dorit,
să iert uitând ce-n viață atâția m-au rănit,
și-s fericit!

Nu sunt eu...

Câteodată uit cum mă cheamă
Când mai stric frumosul
în risipitul lui domnesc
și când mai rătăcesc
spusele de pe Sinai.

Când sunt strigat pe nume din Rai
nu întorc capul și nici gândul,
ca să se știe,
că nu eu am instigat strâmbul.

Când sunt întrebat unde îmi este turma
nu răspund umbrei din vie,
care îmi cauta urma,
ce vina răscoaptă mi-o scrie.

Când sunt chemat să-mi spun părerea
despre plecările mele ascunse,
îmi astup urechile plânse
și îmi îngrop fără de martori durerea.

Ca să nu știu ce e vina
și ce-nseamnă duhul de teamă,
sting fără veste Lumina
și spun, nu sunt eu!...
îmi place să uit cum mă cheamă.

Pînă nu apune soarele

Eu zic să mai vindem ceva din noi,
că prea ne-am încurcat în datorii...
Să ne mai facem câte un altoi,
iar dacă ne doare înseamnă
că suntem vii.

E bine să mai tăcem o viață,
când vorbind prea mult murim...
Nerostirea noastră ne-nvață
că sunt și alte cuvinte prin care
putem să trăim.

Împovărați cu prea multe bucurii
am uitat că și alții trăiesc lângă noi...
Ne plouă cântec de ciocârlii
când ne spunem nouă în față
că suntem răi.

Câteodată, ar fi frumos să fim urâți
când ne înconjurăm cu prea multe oglinzi...
În Adevăr suntem cu toții sluți
de aceea, până nu apune soarele,
să ne vinzi!

Promisiune

Am promis cu mâna pe inimă
să nu mă mai vorbesc de rău,
când vin și când plec din fața mea,
la strâns de vechi sau strâns de nou...
că așa vrea lumea!

Sunt hotărât să-mi trec cu vederea
vina motivată de intenții senine
și pasiunea pentru binele meu suveran,
când de fapt câștigul din pierderea altora
mi se cuvine în filigran.

Da ce să regret importanța de sine
cu dovada de-a fi mai bun decât altul?
E în interesul rațiunii să am simțuri fine
și să cultiv prin experiența personală saltul...
ce e rău să-mi fie bine?

Am promis cu mâna pe inimă
să nu mă mai dezic de mine,
și chiar intenționat să mă tratez cu stimă
îmbrăcând eul meu stilat în haine creștine...

Întrebarea e, voi mai avea lumină?

Psalmul lui... ANAF

Sunt unii care plâng degeaba
și totuși capătă de toate, Doamne,
eu în schimb mă plâng în fiecare zi
cu lacrimi de înțelept
și n-am nici o recoltă în toamne...
E drept?

Sunt unii care spun cuvintele tale, Doamne,
prin biserici, prin cărți și strane
și sunt ridicați pe munți de laude
deși în iubirea lor sunt munți de fraude,
în timp ce eu mă rog Ție smerit...
E cinstit?

Mă uit cu jind la cei care se bucură, Doamne,
care n-au grija de ziua de mâine sau de foame,
și care se înbuibă cu ei înșiși și cu mine
fără să le pese de cine moare sau vine,
în timp ce eu postesc lângă ușa din dos...
E frumos?

Mă uit la tine omule, cum te plângi
și cum văzându-i pe alții în binele lor, te frângi...
Să ne înțelegem: dacă plângi și postești
Nu este ca să fii cu ei aici, doar o viață,
ci ca să-ți fie veșnic bine
când vei veni la Mine...
E bine?

Raport de nuntă

Am aflat de nunta voastră de la un înger
care frunzărea o carte de amintiri,
și mi-a spus: du-te și tu și vezi
cât mai costă o priveliște cu miri
și câte hectare de cer sunt semănate
pe dealurile inimii lor, așa,
ca să mai scriu despre ei în carte.

Sunt atât de ocupat, Doamne, cu pescuitul în noapte
și cu unele fapte
programate de alții, sau rămase de la părinți,
că nu am timp să ies din mine, să mai conduc,
să mai văd și eu o bucurie care plânge de bucurie,
dar la Cuvântul tău, care mereu vine,
mă duc, promit că mă duc.

Și iată-mă aici cu Daniel și cu Monica,
chemat de voi și trimis de El,
să vă trec prin ascuțișul sabiei Cuvântului,
care din doi face unul și alungă frica.
Chiar nu v-a spus nimeni că nu mai sunteți liberi
să faceți ce vreți voi
când plecați sau veniți goi din drumurile inimii?

Chiar nu v-a spus nimeni că veți plânge mai des
pentru ce veți afla că sunteți și veți fi?
Nu v-a spus nimeni că veți avea normă dublă la iertare
și la grija pentru celălalt?
N-ați aflat că vă veți pierde importanța pentru voi înșivă
și că îi veți spune celuilalt: mai întâi tu?
N-ați aflat că n-aveți dreptul să mai spuneți „nu"
când celălalt cere să i te dai cu totul și cu toate?
Nu v-a spus nimeni?

Ai aici raportul, Doamne, și înregistrarea video...
Le-am explicat cu argumente clare,
cum e să ceară iubire zilnic de la Tine,
așezată frumos în fapte, chiar dacă doare...
Le-am explicat că vor fi legați unul de altul
și că mereu vor fi incomodați de iubirea
care merge până la capăt,
dar degeaba!

Am pus și data și am semnat...
Am făcut tot ce am putut,
și chiar le-am spus și cu frumosul și cu dojană...
În rezumat, cei doi se încăpățânează să renunțe
la libertatea lor suverană
și au decis să fie împreună și la rău și la bine...
Și parcă au mai spus ceva,
că da, merg împreună, până la capăt,
Dar numai cu Tine!

Râs

Sunt unii care râd cu lacrimi de moarte
de se aude până sus, la Poartă,
în cascade de bucurii sparte...

Râd de cei care se împiedică
în propriile lor cuvinte
și în tusea lor seacă...

Râd de hainele trecătorilor
și de frica lor rujată,
sau de cumințenia valorilor...

Râd cu poftă de cele sfinte
amestecându-le cu neștiință de viață
sau cu paradă fără minte...

Ce nu fac, ca să râdă,
chiar și de o postumă,
inventând obscen și infernal o glumă...

Râd chiar și de părinții lor,
care au plâns când au plecat de-acasă,
și pe care nu-i mai vor la izvor.

Râsul lor este totuși un plâns
al neputinței de a fi altfel
și de a alege ce li s-a tot dat de sus.

Dacă ar râde de ei, de fapt ar plânge de ei,
ar însemna că le pasă...
Ar mai fi o șansă!

Regăsire

M-am pierdut printre cuvinte și fapte,
ca acul în carul cu fân
în plină noapte.
Cu cât spuneam mai mult
cu atât eram de negăsit...
Cu cât făceam câte ceva bine
cu atât mă rătăceam de mine și în mine.

Obosit și cu visele scrum am hotărât:
Nu mai spun nimic, nu mai fac nimic!
Să spună El și să facă El totul!
De ce să mă complic?

Ispirat de ruinele din gânduri
am renunțat la dreptul meu asupra mea...
În timp ce El făcea din ce spunea,
în sinele meu pustiit,
pe neașteptate,
m-am regăsit.

Teama de frică

Mi-e teamă să mă uit în ochii mei
ca să nu mă dau de gol
că sunt... gol;
Ar putea neștiința zidi un temei?

Mi-e teamă să mă cunosc în ce nu sunt,
De aceea fug de tine
și de mine de rușine...
Cine ar putea ști că sunt frânt?

Mă ascund în tranșee de cuvinte
dar n-am adăpost
pentru vorbirea cu rost...
Cum e s-ajungi când nu dai sens și ținte?

Strigam la mine, dar nu-mi dădeam seama
că mă chem să ies
într-un adevărat cules...
Doar dragostea mai sperie teama.

Un alt eu

Deunăzi,
m-am întâlnit cu mine
și, culmea, nu m-am recunoscut...
Sunt eu, cel care ți-am cărat ani de-a rândul
minciunile cu remorca
și rușinea cu împrumut,
mi-a spus el, care pretindea că sunt eu.
Chiar nu mai ții minte
când vindeam bucurii false
și promisiuni goale la greu?

Prea semăna cu mine,
dar nu eram eu, pe cuvânt!
Din primul meu gând făcut ecou
am scos Cartea care m-a numit cine sunt...
deși eram un simplu recrut,
cu uimire, mi-am dat seama,
că m-am născut din nou!
De-aceea nu m-am recunoscut...

Vorbește lumea

Am auzit la știri
că am murit pe frontul tăgăduirii de sine,
dar nu e vorba de mine.

Am auzit pe la colțuri
că mă cheltui pe mine până la ultimul neuron,
dar e un zvon.

Se spune printre cei de seamă,
că dau cele mai bune sfaturi în furtună,
dar e minciună.

Vorbește lumea
că sunt un far în noaptea de calvar,
dar e o vorbă în zadar.

Am aflat din surse sigure,
că zidesc împărății de dragoste în vieți eșuate,
dar nu-s fapte.

Secretul știut doar de mine
este că lumea care mă vorbește de bine
e în mine.

Când va tăcea ea,
se va ști cine este sursa și autorul,
și atunci se va afla adevărul.

Dar, firește
lumea încă vorbește...

Altfel de cum știu

E altfel decât mine în tăcerile Lui strigate,
Imprevizibil când vine,
Atât de clar când pleacă tot spre mine...
Plânge când eu râd, cântă când sorb durerea...
Ce ușor risipește iertarea
Peste cei care nu merită,
peste mine care cred că merit
Măcar o clipire de ochi...
Îl găsești când nu-L cauți,
Îl cauți și nu-L găsești
Când se umple paharul
Cu duhul cel greu...
Ce ciudat Om, ce minunat Dumnezeu!

Vindecă pe cei ce n-au habar de neprihănire
La strângere de har și judecată,
Când vine târziu la patul celui răpus de boală
E devreme pentru El,
Când vine în zori pentru unii care nu se scoală
E târziu pentru ei...

Deseori e trist la nunți,
Alteori se bucură de un cortegiu cernit
Mângâind încrețite frunți...
În multe biserici nu vrea să intre

Când aude rostirea despre bine și rău
Altfel de cum știu eu că este bine...
Ce minunat Om, ce ciudat Dumnezeu!

Iată-L slab când vrem să fie tare,
Important este felul cum te privește când trece,
Ce credem noi că este mic, la El e mare...
Hotarul Lui crește pe ogorul harului stropit de lumină
Și partea ce noi o vedem goală
La El e plină.

Pământul crăpat din suflet îl cumpără cu o comoară de iertare
Și suflă puternic peste spicele încărcate
Cu strângere de viață înaltă...
Ți-am dat o rugăciune, Doamne, la ceas de chindie
Dar răspunsul tău doarme încălțat cu răbdare;
Fă Împărăția ta să vie,
Căci timpul Tău, printre gândurile mele mă doare.

O socoteală nouă,
care numără invers binecuvantările
Spune că lumina Lui peste mine este la apogeu...
Altfel curg la El timpul, lumina iubirea și așteptările,
Doar să mă vadă ieșind din umbră...
Ce minunat Om, ce minunat Dumnezeu!

Cuvinte sparte

Nu reușesc să scap de acele cuvinte
care îmi ocupă vocabularul
cu țipete și cu pretenții fără minte
și care își varsă amarul
peste bucurii și morminte...
Le-am pus la vânzare pe un preț mic
ca să scap de ele
și de vorbele lor rele,
dar n-am primit nimic.

Sunt cuvinte care s-au agățat de mine
ca să le port rănile
și promisiunile neîmplinite,
primite în luptele fără rost și nesfinte...
Le-am alungat la marginea verbelor hotărâte
dar s-au întors murdare și smerite
din nereușitele lor colinde,
cerând ajutor și ceva merinde.

Unele dintre ele au organizat un protest
din fraze încurcate
și fără semne de punctuație,
cerând să li se facă dreptate
și să li se dea onoarea de nonsens,
așa, fără nici o explicație.
Le-am dat pe mâinile agenților mei

din garda cuvintelor de ordine,
dar au scăpat cu hainele rupte
strigând „libertate!"
și dreptul ca cineva mai mare să-i asculte,
în timp ce în metafore
mi-au făcut mare dezordine.

Nici nu mai pot ieși pe stradă
din cauza stricăciunilor făcute
în poezii, eseuri și în vorbe culte...
Le-am amenințat cu lacătul tăcerii
și cu arest la domiciliu
chiar și pentru cele mai simple propoziții,
dar au rămas pe poziții.

Mai rămâne un singur lucru,
chiar dacă vor da în plâns...
Renunț de bună voie,
la tot ce-am spus și-am scris, Doamne,
și la tot ce-am promis...
Dă-mi Cuvântul care a fost de la început
și cuvintele din Carte,
înainte de-a fi sparte
și-mi este de ajuns.

Știu

Uneori aș vrea să fiu mai mult
decât ceea ce sunt,
dar nu știu cine sunt...

Mi-ar plăcea să-ajung dincolo
de ceea ce pot,
dar nu știu ce pot...

Aș vrea să cunosc mai mult
din ceea ce nu cunosc,
dar nu mă cunosc.

Aș vrea să vreau să nu mă opresc
la marginea bucuriei,
dar nu știu ce vreau.

Uneori gândesc că ar trebui
să gândesc idei de mare bine,
dar nu știu să gândesc.

Știu de ce nu pot...
Pentru că pot
ceea ce n-ar trebui să pot.

Știu de ce nu cunosc mai mult...
Pentru că vreau
să cunosc anost
ceea ce nu trebuie să cunosc.

Știu de ce nu vreau să vreau
bucuria cea mare,
pentru că vreau
ceea ce nu trebuie să vreau.

Știu de ce nu gândesc
gândurile care dau libertatea...
Pentru că gândesc
ceea ce nu trebuie să cuget.

Așa am ajuns să știu, deși greu,
că pot să fiu
Un fiu de Dumnezeu...

Mai bine...

Când concurez cu alții
totdeauna câștig,
chiar și atunci când pierd.
Când concurez cu mine
pierd de fiecare dată
și nu e bine.

Când ne batem în cuvinte
îmi scot dreptatea
pe o ciorbă de linte.
Când mă privesc în Cuvânt,
și ceea ce spun drept
e nesfânt.

Când îmi poruncesc iertarea
toți aplaudă și mă laudă,
dar îmi lipsește sarea.
Când mă iartă El
faptele mele bune
stânse cu grijă
își pierd binecuvântarea.

Când pun prietenia să zâmbească
orice inimă și chiar dușmanii

sunt gata să mă primească.
Când mă oglindesc în zâmbetul Lui
al meu se vede strâmb
și nu merită banii.

Când arăt ce pot și ce știu
toți se se așează la rând
să le dau interviu.
Când primesc putere de sus,
ce știu și ce pot
e de plâns.

Acum când vă scriu,
decât să fiu bine mort,
mai bine mort în El,
dar viu.

Performanță

Mi s-a făcut onoarea să fiu
cel mai bun dintre cei răi;
să port haine noi cu petece
și să arunc cu pietre în ploi
până când încep valorile
să se amestece
în sunete stranii și incantabile...
Important e să ai succes
și să ai un cules
de ținte profitabile.

Mi s-a propus să inovez
verbul „a face" și să-l fac mai activ,
ca să ridic un crez
pentru ajungerea la capăt,
indiferent de motiv.
Important este să faci ceva
mai bine decât altul
și vrei, nu vrei,
să nu cobori în văi
când dai asaltul.

Am fost invitat printre cei
care iubesc fără motiv
și dăruiesc fără să-ți ceară înapoi,
ca să vorbesc și eu ca ei

limba cerului în mod nativ.
Privindu-i cum trăiesc prezentul
în umilință, fără uscăciuni,
m-am văzut printre ei
cel mai rău dintre cei buni.

Mi-am depus imediat demisia
și mi-am corectat autobiografia...
declar pentru mine, pentru voi,
și adevăr spun,
că sunt cel mai rău dintre cei răi...
Cum aș putea altfel
să dau o șansă Celui Bun?

Veniți mai în față

Cunosc o biserică unde creștinii
vin să se vadă pe ei cât mai frumos
în bucuria închinării la mărețul sine...
se aranjează puțin în oglinda legii
întoarsă pe dos, ca să nu lumine
și apoi zâmbesc creștinește la ei înșiși și spun,
prieteni, vecini, Doamne,
e foarte bine!

Când începe cântarea liturgică
fețele sfinților se întunecă de firesc
privind la păcătoșii din primul rând...
Prea se bucură cu atâta poftă
de harul care îi fericesc...
Cei aleși cred că le trebuie o limită
și să li se spună, că locul pe care îl ocupă
nu-l merită.

Cunosc o altă biserică unde credincioșii
iubesc mai mult scaunul pe care stau
decât cuvântul schimbării la față...
În timp ce explică admirabil
dogmele în predica de dimineață,
cer pe loc o schimbare urgentă
și un gând durabil,

dar Cuvântul nu găsește în ei
teren arabil.

Mai cunosc o biserică la care vin
oameni nebăgați în seamă chiar de ei înșiși,
dar care au drum de fapte senin...
Plânsul lor este zâmbet pentru cer
și când vorbesc invită la masă iubirea.
De obicei se așează în spate și chiar pe jos,
dar Isus le spune,
veniți în față și cât mai aproape de Mine...
am pentru voi ceva frumos.

Stafia urmelor noastre

Apare la ferestrele conștiinței,
când casa gândurilor
are acoperișul stricat,
la cheremul frigului și al vânturilor
și când nu știi cu ce vine
roada seminței..

Calcă în urma ta
deși n-o vezi când te însoțește
și chiar dacă ai alerga cu viteza luminii
ea rămâne în spate și te privește,
iar când șoptește te îngrozește,
ca în noaptea neagră
când te urmăresc câinii.

Se hrănește cu bucuria
și liniștea noastră,
lăsându-ne pustii și goi
și fără seninul din fereastră...
Îi simți răsuflarea în spate,
Pe simțuri, vise și noroi
când mergi pe drumuri
de gând desfundate.

Pe câmpiile înverzite de vise
aduce un imens deșert,
iar în speranțe uși închise
și un mers al voinței inert...
numele ei este scris
pe fiecare neuron
și e rostit în șoaptă: teama!
Și toți se grăbesc să-i dea vama...
Cumplita regină ce stă pe tron!

E teama de ce ce va veni
și nu știm ce,
e teama de rușine și eșec,
dacă desfac gândul
și îl găsesc sec...
Dar mai ales teama de noi,
când ne vedem săraci, orbi și goi.

Am aflat cine poate să alunge frica
și să aducă pacea și onoarea:
o altă regină: întotdeauna, iertarea!

Meriți?

Tu meriţi mai mult decât o floare,
Poate un lan de stele,
Poate o desăvârşită uitare,
Sau o grădină din gândurile mele
Cu miros de salcie înflorită şi împletiri de vânt...
Tu meriţi mai mult...

Tu meriţi mai mult decât un cântec,
Poate o nescrisă carte,
Poate un răsărit înveşnicit de suflet,
Sau o veste de har de departe
Cu muguri de lacrimi şi fapte-n răzor,
Tu meriţi un dor.

Tu meriţi mai mult decât o zi bună,
Poate o scrisoare cu soare,
Poate o întoarcere cu lună,
Sau o fericită întrebare
Cu ce ai vrea să nu apună,
Tu meriţi o cununa.

Tu meriţi mai mult decât o întâlnire,
Poate o rămânere lângă rod,
Poate o răstălmăcire,
Sau o dezlegare de nod

Care desface zâmbetul din plâns,
Tu meriţi un răspuns.

De fapt nu meriți nimic
Căci ai obiceiul să strici
Ceea ce eu creez și explic...
Dacă meriți ceva,
În lumina ce vine din lemnul
În care ai bătut și tu un cui,
Meriți în meritul Lui.

Loc bun de ascuns

„Ce mai faci?" m-a întrebat un Prieten
căruia i-am uitat numele
între două interese personale...
„Bine", i-am zis,
căutând drumul spre vale,
„am o treabă în Paradis,
unde caut să mă ascund
de o inspecție venită de Sus".

„Merg și eu într-acolo
să caut un om ce fuge de el
și de Binele prieten...
Să-l învăț să se ascundă mai bine
printre frunze ca un ghiocel
și să-i potrivesc harul la secundă,
ca până la urmă el să dea de el
și glasului ce-l strigă să-i răspundă".

Cel căruia i-am uitat numele
mi-a zâmbit cu senin și frumos,
și mi-a zis: „o luăm în sus, pentru ascuns,
și nu în jos, fără folos...
Ca să fie bine pentru tine

te voi ascunde în Mine!
Vreau să fii în grădina Mea un plus
și să nu fii găsit cu minus."

Chiar atunci mi-am amintit numele Lui,
pe care l-am ascuns
printre două interese personale...
„Nu-i așa că Tu ești Iiii... ?"

În adâncă smerenie

Niște înțelepți plătiți mi-au spus
să mai merg și eu la biserică
pentru a ieși din ascuns
și să mai cred în ceva
ca să nu mai fiu pentru alții o piedică.

În adâncă smerenie și cetire,
credincioșii, cu capetele plecate,
în meditație și consolare,
nu mi-au dat nici un zâmbet sau vreo privire,
căci aveam haine de lume și pătate.

Dar am cântat cu ei și am zis tare, amin!
ca să întrebe cineva
pentru ce-am venit
și dacă mai doresc să vin,
poate, poate m-ar socoti cineva de iubit.

În stânga și în dreapta faptei,
cuvioșii mei credincioși, atenți la vorbire,
preocupați cu ei, cu predica și aminul,
dădeau din cap a mâhnire,
uitând să-și salute vecinul.

Am tot venit, până într-o zi de închinare,
când un coleg de haine pătate
s-a așezat lângă mine
și m-a întrebat de sănătate,
și el cu dorinți de schimbare în bine.

În adâncă smerenie și cetire,
cu capul plecat în meditație și consolare,
am dus degetul la gură, a ușoară mustrare
și nu i-am dat nici o privire...
Învățasem cum să mă port în adunare.

Concurs de religii

S-a făcut un concurs între religii
Ca să se știe care este mai bună
Pentru sfinți și oamenii rugii,
Dintre cele mai noi sau cea străbună.

Pe primul loc a ieșit religia „din când în când",
Cu un vot unanim și aprecieri la tribună,
Rațiunea fiind criza de timp și defectul din gând,
Care ne definește sublima lacună.

De altfel ne ferește și de extremism
Menționând citatul din Scriptură, mereu amintit,
Ca să ne scape de prigonitul bigotism:
„Nu fi prea neprihănit".

S-au dat exemple practice elocvente
Aplaudate la scenă deschisă,precum:
„Din când în când" rugăciuni scadente,
„Din când în când" la biserică un drum.

Pe ultimul loc a ieșit religia „până la capăt",
Juriul invocând în treacăt
Lipsa de realism a naturii noastre,
Care deși vrea mai mult, n-are porniri caste.

Din juriu a făcut parte de la stânga la stânga:
Cu temperamentul ei flegmatic, „Indiferența",
Cu doctorate în țara civilizată „Nătânga"
Și onorabila „Grabă" cu studii în insulele
„Indolența"

Totuși religia „până la capăt", a făcut diferența.

Neprihăniții

Vin neprihăniții cu filacterii
de ordine și lege,
să te albească și să te dezlege.

Vin cu conduite
la care îngerii nu ajung
și unde drumul scurt al iertării nu e prea lung.

Îi vezi cum te mustră
cu puterea exemplului lor
făcând din greșeala altora un zăvor.

Îi auzi cum se roagă pentru toate,
dar nu pentru toți,
căci cred că mulți dintre vii deja sunt morți.

Preocuparea lor este
teologia faptelor demne
după reguli indiscutabil de ferme.

Tema de fond este
să critice albul
și să-l scoată mai negru decât corbul.

Zâmbetul lor este
prohibit și în vocabular,
iar gustul lor preferat este gustul amar.

Dacă încerci să fugi de ei
în veci nu scapi,
dacă stai cu ei ajungi să dorești să-i sapi.

Au dreptate mereu și nu greșesc niciodată,
și nu este cinstit să le cauți
în neprihănirea lor vreo pată.

Doar ceva neînsemnat pentru ei
le lipsește în ordinea firii:
pe scurt, le lipsește gestul
și limbajul iubirii.

Comitet

Într-o biserică mare
un amărât mic
stătea pe un scaun sfânt,
așteptând ceva de mâncare
și câteva frimituri de onoare,
nu mai mult.

Când și-a rezemat cârjele de lemn
de peretele binecuvântat,
cu umbre de oameni sfinți
și vorbe din predici cuminți
s-a văzut atât de pătat
și atât de nedemn.

Dincolo de ușă
pe agenda de lucru
stătea cererea lui,
acolo, un praf de cenușă,
o rugină de cui, un pamflet,
față de adevăratele nevoi
discutate în comitet.

Auzea vorbe înțelepte
despre închinare revigorată

și despre redeșteptare...
Despre valori și concepte
și urgența de a trece la fapte
și de a sta la hotare...

Într-un târziu, un sol cu față de înger
și cu un glas de poem,
i-a spus așteptătorului:
aur și argint, n-avem !
Dar ca să ai un semn de câștig
mai marele nostru și slujitorul tău
îți oferă smerit... un covrig.

Ridică-te și umbă, i-a spus solul,
și binecuvântări de sus
să-ți umple în inimă golul.
Și mulți de la răsărit și apus
ascultau uimiți povestea în spic
a unui amărât om mic:

„Am fost într-o biserică mare
și mai marele ei, generos și bun,
că-mi vine zilnic să strig,
mi-a oferit o așa de mare onoare...
mi-a dat până și ultimul lui covrig."

Bună ziua, noapte!

Când „mâine" îl vrei ca ieri
Se oprește timpul în secunda poverii
Și devii bogat în dureri...
Când „astăzi" vrei să fie „mâine"
Frângi bucuria mirării
Și faci din rutină o necoaptă pâine.

Timpul trăiește doar când înșirăm gândurile
Pe firul simțului dintre două alegeri,
Iar fapta ca un gând întors
De la o strigare la alta,
Se plimbă în valea plângerii
Chemându-și de sus sau de jos plata.

Bună ziua, noapte
Și bună dimineața iertare!
Să fie lumină întreagă
În descoperire și căutare,
Ca mintea și inima să înțeleagă
Rostul etern din Carte.

Mai e puțin de mers prin pustie
Cu prima, a doua și a treia solie,
Când în puterea Vântului Sfânt

Se va alege grâul de neghină
Și izbăvirea prin Cuvânt,
Ca Împărăția Lui să vină.

Începe repetiția pentru marele cânt!

Declarație de noroc

Deseori, în dorința de-a cunoaște
mai înalt și mai adânc,
mă împiedic de mine
și de atotștiința mea declarată:
„știu eu prea bine!"
în timp ce rămân în gând
tot un prunc.

Ca să conving pe alții
că spun mai bine ca ei
îi contrazic pe toți și pe toate,
cu argumente de paie și fân,
ca să dau greutate nimicului
și să fiu incontestabil stăpân
în țara inamicului.

Când dau poruncă și strig tare
printre cei nesupuși
și neatenți la mine,
pretind autoritate și valoare
ca să meargă treaba bine
și să se știe sub lună și soare,
că nu sunt un oarecare și un oricine.
Când trec important prin mulțime
salutând doar pe cei care mă salută

și mă vorbesc de bine,
mă simt bine cu mine
și cu etica mea frântă,
afirmând o postură revolută
și plină de sine.

Doar un singur profet mă înfruntă,
ba chiar sunt doi...
Unul este conștiința, ce nu mă reprezintă,
iar altul este vestitul Cuvânt
pentru vremuri noi,
pe care îl voi pune sub obroc...
Doar așa mă pot declara sfânt...

Și cu mai mult... noroc.

Ar fi un drum de făcut...

Cu El poți vorbi orice și oriunde,
după eșec sau după victorie,
când stai la rând
să cumperi castane,
sau când copiezi
la examenul de istorie.

Uneori doar te ascultă
și nu-ți dă răspuns,
alteori îți răspunde
când ai uitat întrebarea...
Când ești trist te provoază la râs
și nu se supără
când îi critici onoarea.

Stă pe marginea drumului
și îți arată direcția,
când ți se strică GPS-ul
sau poate memoria...
N-o să știi niciodată
când îți vindecă infecția
și nici când îți amână,
pentru un bine mai mare, victoria.
Te însoțește doar dacă este rugat
și are cu El mereu trusa medicală
și masca de oxigen...

Chiar dacă merge cu tine
prin noroi nu-l vezi pătat
și nici nu are teamă
de vreun agent patogen.

Îți explică de sute de ori
de ce e bine să nu te superi
și îți face atenții simple dar monumentale...
Te învață ce e mai bun
și ce trebuie să cumperi
și cum a trăit El cândva
prin locuri orientale.

Uneori strigă la tine
să stai pe loc și să te oprești,
deși tu nu vezi nici o primejdie
sau vreun motiv,
alteori își îngroapă fața în mâini
când într-un fel gândești,
iar când faci ce spune El
este atât de emotiv.

Are atâta putere nefolosită
când faci cu ce poți tu,
iar mâinile Lui creatoare
stau fără să-I spui ce să facă...
S-a obișnuit cu tine
când îi spui des și enervat „nu"
și nu de puține ori îl vezi plângând
când îi spui să tacă.

Ar fi un drum mare și unic de făcut
dacă i-ai spune că vrei,
și te-ar pregăti
pentru cea mai fericită călătorie din lume...
Ți-ar pune niște clopoței la gât
cum se pun la miei
ca să nu te pierzi de El
când vei uita să mergi după urme.

Sărut mâna, doamnă!

Sărut mâna, doamnă dragă,
de ieri am intrat în greva foamei de timp
și încă mai cred că nu voi muri...
îți sunt dator cu atâtea iertări și atâtea reveniri,
în această primăvară de toamnă,
că nu-mi ajunge eternul să le împlinească...
te stropesc cu priviri și amintiri de seamă,
ca nimic din ce-a fost să nu se ofilească,
de aceea, te rog,
să trăiești veșnic, doamnă.

Sărut mâna frumos, doamnă,
ți se împlinește timpul în martie,
exact când plesnesc mugurii de sete după culori
și verde;
mai atent ca altădată
îți cântăresc dăruirea în clipele pe care mi
le-ai dat pline,
pline cu izvoare de nuntă și pâine de har,
și, crede-mă, că nu mi-ajunge timpul să-ți
mulțumesc,
că mi-ai fost și jertfă și dar,
de aceea, te rog,
să mai rămâi lângă mine.

Sărut mâna, doamna mea,
încă mai regret pierderea pe care ți-am făcut-o
uitând să fiu la timp cu vorba care trebuie,
cu fapta care te-ar fi putut dezlega...
cum trece timpul, doamnă,
și nu știu de ce, când mă contrazici
îmi ești mai dragă,
pentru că e simplu: dragostea nu se comentează!
Cel Bun mi te-a făcut cadou, de ziua ta
de aceea, te rog,
să primești... iubirea mea!

În timp ce El trece...

Când trecea Isus cu lucrurile Împărăției
Ne găseam de treabă
Cu discuții teologice sau cu vreo grabă...
Între timp Galileanul vindeca o lepră
Sau se juca cu copiii Ilenei sau ai Mariei,
Mai ridica un mort din raclă
Și mai ierta păcatele din știință sau neștiință
Ale celor desconsiderați...
Când trecea Isus ca o faclă
Prin miriștea gândurilor și ale faptelor,
Cei care se credeau neprihăniți
Nu se vedeau pătați,
Cei pătați plângeau pe Muntele Fericirilor...
Pentru Isus ei erau frați.

Când trecea Isus între două minuni,
Avea lacrimi și zâmbet,
Rugăciuni scurte și un somn adânc în furtuni...
Când frângea Cuvântul, frângea și o pâine,
Iar când stătea pe loc, călătorea cu mila Lui
La inima femeii gârbove, spre un sigur mâine...
Certa duhurile întunericului în plină zi,
Iar noaptea lumina cu rugăciunea fapta de mâine
Și umbletul de ieri,

Pentru a scăpa pe mulți de ruine,
Pentru a zidi bucuria de a fi...
El merge pe un singur schimb:
Se dă pe sine pe unul dintre noi,
Restul este fals și strâmb.

Când mergea Isus la pescuit de pescari
Mai cădea în plasă un Petru sau un Ioan,
Iar sufletele mici se făceau mari...
Când trecea Isus pe drumul spre Ierihon
Cerșetorii uitau de mărunțiș și de pâine,
Iar sufletul neîmpăcat cu sine lua un ton
Pentru sărbătoarea de mâine...
Vorbea făcând și făcea vorbind
Pentru ochii deschiși
Și urechea aplecată la ascultare,
Pentru a fi luminăși sare...
Ceva fundamental se pare că uităm:
În timp ce Isus merge El își trăiește iubirea...
Noi de ce stăm ?

La pagina 9

La pagina 9
Toate sunt vechi
Și-i lipsă de rouă,
Iar gândul și simțul
Nu sunt perechi.

La pagina 2
Toate sunt noi,
Dar lucrul iubirii
Nu are ploi...
E doar noaptea firii.

La pagina 7
E încă noapte
Și somnul trezirii
E învelit în șoapte
Și-n strâmbul vorbirii.

La pagina 8
E tot răul copt
Ce strânge ispita
În versul cel mort
Și dă vieții mita.

La pagina 6
Puține sunt șanse
Să plece uitarea
De foame de zâmbet
Și dor sfânt de umblet.

La pagina 5
Sunt numai lozinci,
Iar sfânta vorbire
Departe-i de fapta
Ce-aduce cinstire.

La pagina 3
E ură cât vrei
Să lege pe omul
Cu rod ca și pomul
În strigăt de miei.

La pagina 1
Se-ntreabă nebunu
De ce-i viața neagră
Ca albul din smoală?
Când pruncu-o să meargă?

La pagina 10
Iubirea e rece
Și cifra iertării de 3,
Iar nu trece,
De vrei sau nu vrei.

E-o singură Carte
A Vieții în ceruri
Cu-o singură foaie,
Cu har ce se-mparte
În limbi de văpaie.

Nu-s cifre de moarte
Ce taie speranța
În trei, cinci sau șapte...
Căci nemărginirea
Nu numără-n Carte...

Este

Este aici, este cu noi,
Ne dă putere
Și ne dă ploi.

Este când plec, este când vin,
Este-n durere
Și când mă închin.

Este în strigăt, este în șoaptă
Este în cuget,
Este în faptă.

Este la stânga, este la dreapta,
Este oriunde
Cu El urc treapta.

Este la ușă, este la masă,
El ne sfințește
Viața din casă.

Este ce este, sfânt și curat
Ca eu să fiu,
Fiu de-mpărat!

Invers

Merg în direcție opusă,
Plâng pentru ce nu contează,
Prefer vorbirea ascunsă,
Frâng pâinea altuia, chiar la amiază...
Și-atunci când mă opresc din mers
Aud: invers!

Stric copacii și calc florile,
Opresc izvoare să curgă,
Rup veștile de dor și scrisorile,
Uit de prieteni și de rugă...
Și-atunci când parcă bucuriile s-au șters
Aud: invers!

Dau direcții greșite oricui mă întreabă,
Fac din vorbe și zâmbet capcană,
Strâng impozite pe superficial și grabă,
Îmbrac vorbele și promisiunile în sutană...
Și când întunericul devine mai dens
Aud: invers!

Când nu mai cred ce spun și nu mai văd,
Când nu mă mai suport și înțeleg,
Când fug de mine și de răul meu

Și strigă-n mine un alt fel de „eu”,
Atunci aud în mine un alt sens:
Invers!

Clasic cord

Inima îmi spune să gândesc,
Gândul îmi spune să iubesc,
Iubirea îmi spune să jertfesc.

Fă paşi...

Propun o primăvară pe-ndelete
În zori de iarnă răstignită-n rugă,
Cu urme de băieţi, dar şi de fete
Ce fac din bucurie veşnic slugă,
Ce cântă-ntruna pân' la trei şi-un sfert
Propun o primăvară la desert!

Şi cum ar fi să uiţi că mergi pe jos
Cu împliniri neîmplinite încă,
Şi cum ar fi să crezi că-i cu folos
Să rătăceşti în tine lângă Stâncă
Şi să te-ascunzi în fum în plină zi?
Chiar cum ar fi? La ce ți-ar folosi?

Învaţă, nu e greu să mergi cu ochii
Pe drumul încălţat cu flori de gânduri...
Din amintiri şi vise să faci rochii
Şi să îmbraci cu rod boabe de struguri...
Şi când o să auzi glas de culori,
Pe ram de flori vor înflori iertări.

Când faci un pas de-aici până la noi
Să pleci s-aduni ceresc roua de viaţă,
Să-i însoreşti pe mulţi cu rost şi ploi

Din felul cum te speli cu cer pe faţă,
Şi dacă ţi-ai propus să nu te laşi
Şi L-ai ales pe El, atunci... fă paşi!

Interzis la stânga

La dreapta Lui se-ntâmplă noi geneze
Și-al Lui Cuvânt e viață și e punga
În care strângem cerul în sinteze,
Dar fiți atenți, e interzis la stânga!

În dreapta bărcii aruncați năvodul
Și prinde-ți–vă-n ea doar simplă ruga,
Ca să desfaceți ancora și nodul,
Și să vă fie fericită fuga.

Cu dreapta Lui ne cheamă dreptul nostru
Și tot mai ștearsă la hotar e dunga
Ce-mparte geografii de vieți și rostul,
Mă înțelegeți, interzis la stânga!

Probabil că vi-e sete de-o fântână
Și invitatul inimii e pârga
Acelor gânduri prinse în cunună,
Nu comentez, e interzis la stânga!

E bine că veniți ca să mai stați,
La dreapta voastră vă așteaptă strunga,
E marele examen, rezistați,
Și nu uitați, e interzis la stânga!

Să visați cum n-ați visat

Mai acum și mai apoi
Să rămâneți de poveste,
De cum scoateți din noroi
Nemaipomenita veste.

Mai atunci și chiar mai azi,
Iată harul ce-l luați,
Că de ești în El nu cazi
Și cum v-a iertat, iertați.

Mai cândva, știu, și mai ieri
Ați lăsat prin inimi vraiște,
Și-ați chemat frig printre veri
Dar v-ați încălzit la Paște.

Mai urgent și mai oricând
Duceți freamătul de viață,
Pe-un Cuvânt din sfântul Gând
Și pe-o șoaptă de speranță.

Mai aici și mai curând
Scrieți teza de licență,
Cu acea lubire stând
Pe un gest de reverență.

Și-ntr-un mai târziu de dor
Să visați cum n-ați visat,
Că sunteți de fapt un zbor,
Între vechi și nou, planat.

Ca un fiu al unui tată

Eu nu plâng deschisul porţii,
Care cheamă rodul rugii,
Nu jelesc ca jalea fugii
Care muşcă frica nopţii,

Dar eu plâng cum plânge plânsul
Când o uşă se închide,
Când o frângere divide
Harul neiubit şi Unsul.

Eu nu strâng cum toamna strânge
Drum de-arome risipite,
Nu adun ce altul frânge
Rost şi adevăr rănite,

Dar eu strâng ce strânge strânsul
Din sămânţa semănată,
Sub un pas de cer călcată,
Condamnând la viaţă visul.

Eu nu vin cum vine vinul
Pe cărări de iad feeric,
Nu stropesc pe crez arsenic,
Nu trădez în vale crinul,

Dar eu vin cum vine, iată,
Pe un nor strigat de îngeri
Şi întors de noi atingeri,
Ca un fiu al unui Tată.

Ferice!

Dintre toate vorbele din ceruri
Coborâte-n Carte să explice,
Una e rostită ca prefaţă
Chiar de Autorul ei: ferice!

Chiar aşa, ferice de săracul
Care-n duh îşi vede marea lipsă,
Şi mâhnit adânc, coboară capul
Implorând iertarea cea promisă.

Şi mai spune iar Isus, ferice!
Pentru cei ce plâng după o viaţă,
Care-n ea nu-i faptă să se strice;
Şi nici inimi ca un sloi de ghiaţă

Pentru cel care se poartă blând
Şi la răutate nu-i complice,
I se dă un loc în cer şi rând
Lângă pomul vieţi, deci: ferice!

Însetaţii şi flămânzii lumii
După viaţa de neprihănire.
Vor fi săturaţi, orice s-ar zice
Chiar nu vrei să fii şi tu, ferice?

Iată milostivii acestui timp
Şi pe cei cu inima curată,
Iată-i şi pe cei ce-mpacă inimi
Şi pe cei ce suferă şi iartă,

Iată-l pe Isus cu „pace vouă!"
Şi cum de iubire tot ne zice,
Îmbrăcaţi cu viaţa Lui cea nouă
Noi ne pregătim de cer: ferice!

Dă-mi un parfum de tei

Cărări de dor, parfum de tei uitat
În buzunare roase de-aminitiri,
Îţi poartă gândul despre un plecat
Care promite setea de veniri.

Pe drum mai discutăm de ploi și grâu,
Și când urcăm de fapt noi coborâm,
Mai pierdem câte-o lacrimă în râu
Și iarăși povestim de-un nou tărâm.

La colț de dor speranțele cerșesc
Un viitor prezent iluminat,
În care pacea și iubirea cresc
Sub ochii care umezi au iertat.

Iți dau doi lei, dă-mi un parfum de tei
Să uit de rătăciri cu lanțuri reci
Și cum aleargă turmele de miei
Așa frumos să vii când vrei să pleci.

Te văd cum printre noi topeşti un vis
Cu zbor întins şi 'nalt de cormorani,
De-ai fost atent Cel Preaînalt ţi-a zis
Mereu şi cu iubire: „Veșnici ani!"

Fals tratat de... revenire

Dacă Isus revine, să revină,
Dar poate mai încet și mai... apoi,
Suntem și noi un bulgăre de tină
Cu zăbovirea noastră de noroi.

E maximă alerta la sfințire:
„Puneți-vă la punct cu viața voastră!
Și faceți totul numai cu iubire",
Se-aud lozinci la uși și la fereastră.

Ne speriați cu „Domnul vine iară!",
Și „judecata vine cu grăbire!",
I-adevărat că lumea e spre seară,
Dar nu ne-amenințați cu-această știre.

Dacă Isus revine, e un grafic,
Cu semne mari și cu evenimente,
Care așteaptă să pășească-n trafic,
Mai e până atunci, festina lente!

Nu v-agitați creștini cu vorbe mari
Strigând după reformă și trezire,
E-o căutare de senzații tari,
Stârnită fals chiar de a noastră fire.

Dacă Isus revine, nu-i problemă,
El este bun cu noi, e viața grea,
„Bine rob bun", va spune, e-o cangrenă
La inimă, dar merge și așa!

Dacă Isus revine, să revină
Dacă-i posibil, când am vrea și noi,
Încă mai dăm examenul de vină,
Deci programăm și ziua de apoi

.....

„Eu vin curând", se-aude-o șoaptă blândă
Și-un bubuit alături de pași sfinți,
Știu că ți-e viața râncedă și scundă,
Dar poți să fii strigat chiar printre prinți.

Eu vin curând să-Mi iau câștig din jertfă
Și nu mai măslui venirea Mea,
Nu micșora din cumpănă și efă,
Deși țărână ești, tu poți fi stea.

Este târziu prieteni, e târziu
Și nu mai pot să stau în Cerul Meu,
Te vreau un om născut din nou și viu,
Eu viu deja să iau ce este-al Meu.

Popas de nou

Cum trece timpul, Doamne, și cum vine,
Ce-ar trebui să nu uităm, uităm,
Suntem un aluat de rău și bine,
Dar fără Tine nu știm să plecăm.

Ne-am tot ascuns după atâtea vorbe,
E timpul să ieșim la drum de har,
Să rechemăm neprihănite verbe,
Și să-ngropăm trecutul la hotar.

Ne-ar prinde bine o bucurie mare
Adusă de o veste tare bună,
Că n-a secat izvorul de iertare
Și că iubirea Lui în El ne-adună.

Am obosit de-atâta strâmb și vechi,
Vrem pe de-a-ntregul Ție să ne dăm,
Un an mai nou ne fulgeră în ochi,
Dar fără Tine nu vrem să plecăm.

Să ți se facă toate noi și sfinte
Și gândul să-ți albească de ceresc
Și tot ce strângi în inimă și minte
Să-ți fie dar și gest dumnezeiesc.

Puțin din El

Prânzim cuvinte-n rugi nealtoite
Deși-s iubiri răscumpărate azi,
Încă o șansă să mai vrei să arzi
În gânduri și în fapte poruncite.

Beți de proverbe unii rătăcesc
Prin vorbe răstignite în zadar,
Degeaba vin, degeaba pleacă iar,
Cine nu plânge n-are gust ceresc.

Dacă nu frângi nu poți să fii ales,
Dacă nu curgi n-ajungi să fii băut,
Puțin din El înseamnă mult mai mult,
Un pas cu El înseamnă... Univers

Defect major

Eu sunt un defect major
Într-o lume-n „la minor",
Unii spun că mai trăiesc,
Dar eu... mor!

Când sosesc, de fapt eu plec,
Când câștig e un eșec,
Unii spun că înfloresc,
Dar... mă trec!

Dau un zâmbet pe un gând
Și cu versuri vise strâng,
Unii zic că-s fericit,
Dar eu... plâng.

Construiesc, dau sfat, prezic,
Fac ceva chiar din nimic,
Unii spun că-s novator,
Dar eu... stric!

Mai ajut și eu la greu
Câteodată, nu mereu,
Unii spun: „ce suflet bun!",
Dar... sunt rău!

Ca oricui să-i fiu pe plac,
Sunt amabil, mă prefac,
Unii spun că fac minuni,
Dar... nu fac!

Nu-mi rămâne decât El,
Să mă scape de cel rău,
Și prin El să fiu altfel,
Un om... nou!

Folclor din har

Spun o vorbă și-o repet,
Că de-aș fi și-aș fi profet
Aș striga în gura mare,
Că o viață-avem și doare
Și nu-i dor de alinat
Și nu-i nimeni vindecat.

Aș cânta doină de cer,
Că prea multe inimi pier
Într-o falsă căutare
De trăit și de-nchinare,
Iar dorința de–nnoit
E ceva de negăsit.

M-aș lipsi de orice trai
Numai să găsesc un rai
Coborât în gând de pace,
Ce în vorbe se desface
Și în bun făcut de cer
Ca să stea ca grănicer.

Plâng un cuget neudat
De Cuvânt mult încercat
Și mă rog să vină-odată

Acea viață mai curată,
Cu acel motiv suprem
Ce-l găsim în Betleem.

Uite, spun o vorbă mare
Ce-i stropit cu ploi și soare,
Că de vreți s-aveți un vis
Ce ne-a fost de mult promis,
Căutați Stânca din veac
Ce ne-a fost și este leac.

Este aici chiar la doi pași
Dacă vrei răul să-l lași,
El îți strică-un legământ
Chiar cu propriul tău mormânt,

Numai dacă vrei în Stâncă
Să lovești cu sete-adâncă
Când te urci la El pe trepte;
Spune-mi cât să mai aștepte?

V-am spus că vine?

Mi-a spus că vine-atunci când Îl aștept,
Căci dorul Lui nu mi-l ascunde-n taine,
Îi este dor de robul înțelept
Ce dă la timp și dragoste și haine...
Și pentru sceptici care n-au crezut
Că va veni la timpul potrivit,
Voi spune lumii vestea de-nceput:
V-am spus că vine? Iată-L c-a venit!

Se umple iar paharul cu venin
Așa cum a mai fost pe la potop,
Deși s-a dat Cuvânt și dar divin
Puțini sunt cei ce pun rușinii stop...
Te pierzi în lucruri fără importanță
Și nici nu știi că timpul a sosit,
Fii tu lumină-n neagra ignoranță:
V-am spus că vine? Iată-L c-a venit!

E-o luptă-accerbă pentru existență
Și dragostea curând se va răci,
Se-așterne peste tot indiferență
Și-o frică de ideea de-a muri...
Ar fi frumos să știi că e-o speranță
Ce-o dă în dar doar Cel ce te-a primit,

Trăiește cu Isus în consonanță:
V-am spus că vine? Iată-L c-a venit!

Mi-a spus că vine-atunci când află toți
De Adevărul care schimbă viața,
Și că atunci când știi că nu mai poți
El vine-n zori înviorându-ți fața...
Posibil să mai uiți că vine iar
Și în răbdare să fi obosit,
Vă voi trezi cu-un ton alert de har:
V-am spus că vine? Iată-L c-a venit!

Și crezul spune „iarăși va să vie"
Să judece pe vii, dar și pe morți
Și dacă-n Cărți numele tău se scrie
E semnul că vei trece pe sub porți...
Mai e puțin și întreitul strigăt
Va fi pe-ntreg pământul auzit,
Se-aude-n turlă chiar acum un dangăt:
V-am spus că vine? Iată-L c-a venit!

Zic și eu...

Am aflat mai adineaori
Că există veșnicie
Și că marile valori,
(Pare că e-o ironie),
Vin dintr-o trăire simplă
În credința că prin El
Binele ni se întâmplă,
Și frumosu-n fel de fel.

Zic și eu: e-adevărat!
Dar se pare c-am uitat.

Mi s-a spus la drum de șoapte,
Că oriunde, după colț
E-o primejdie de moarte,
Nu de sabie sau glonț,
Ci de vorbe cu cianură
Și cu ură ce răzbună
Plăsmuiri de rea fiertură,
Ce nimic nu o îmbună.

Zic și eu: e-adevărat!
Dar se pare c-am uitat.

Se vorbește-n mare taină,
Că de crezi că-ți merge bine
Și că ai o scumpă haină,
Undeva pândește, cine?
Un invidios ce-i place
Să dărâme și să strice,
Dar viclean se și preface
Că la bine e complice.

Zic și eu: e-adevărat !
Dar se pare c-am uitat.

Un prieten de prin preajmă
Mi-a vorbit cu tact și sare,
Să-ncetez să mai dau dijmă
Vieții fără de valoare.
Fii constant în crez și bine
Și dă-ți viața Celui care
Prin puterea Lui te ține
În trai sfânt și cu onoare.

Zic și eu: e-adevărat!
Pot să spun că... n-am uitat!

Scrisoare

Nu cred că pot să mă lipsesc de tine
Când toate-s pregătite din etern,
Chiar dacă știu că te ferești de Mine,
Tot mai păstrez să-ți fiu un dor fratern.

Nici nu concep să nu te chem la masă
Când o voi da-n Împărăția Mea,
Ți-am pregătit grădina și ce casă!
Ca bucurie veșnic să îți stea.

Este exclus să vin a doua oară
Și să te las pe un pământ pustiu,
Văzând cum pleacă-ai tăi, să nu te doară
Că ai fi vrut și tu, dar prea târziu?

Mi-e greu să văd cum cauți nevaloarea
Și cum te preocupă gândul rău,
Eu zilnic îți trimit la timp scrisoarea
Ca să te scot din jugul tău cel greu.

Nici nu gândesc că ai putea să judeci
Într-un anume fel și să spui nu!
Când Eu te chem în Duhul să te vindeci
Cum poți să pierzi un așa bun atu!

Voi face tot ce pot să te văd, unde?
Acolo unde vei putea să știi,
Răspunsul la-ntrebările profunde
Și unde timpul scrie veșnicii.

Când prima dată am venit, ții minte?
Te-am căutat și ți-am propus un schimb,
Încă insist să îți aduci aminte
Că-n locul tău Eu M-am adus, jertfind.

Ți-am scris acum când pregătesc venirea
Și când se strigă întreita șansă,
Dacă te chem de vină e iubirea
Care te vrea să vii la Mine-acasă.

Atâta vreau să-ți spun, te port în suflet
Și sper și cred că Mă auzi și vii,
Să fim în nesfârșit, noi doi și-un umblet:
Nici nu concep cu Mine să nu fii!

Nu oricum

Este vară, este iarnă,
Este cum dorești și vrei,
Din ușor faci o povară
Și din doi poți face trei.

Poți vorbi ce știi și-oricând,
Ce e bine sau ce-i rău,
Cine-ți controlează-n gând?
Tu ești doar stăpânul tău!

Mergi oriunde, crezi ce vrei,
Râzi sau plângi, e treaba ta,
De ești printre lupi sau miei
Nici nu-ți pasă, nu-i așa?

Calci o floare, frângi un vis
Ai un drum al tău și-atât,
Nu contează ce e scris
Și nici cum și când și cât.

Ai ales cum ți-ai dorit
Și nu-ți pasă ce va fi,
Ai uitat și ce-ai iubit,
Căci culoarea ta e gri.

Ești în urma tuturor
„Și ce dacă, așa vreau!
De trăiesc sau dacă mor
Cui îi pasă?" Spus pe șleau.

Totuși Vocea se aude,
Cartea încă mai vorbește,
Nimeni nu se poate-ascunde
De Cel care ne iubește.

Nu trăim la întâmplare
Sau după vreo stea sau site,
Viața este o mirare
Și n-ai drept de copyright.

E timpul...

Ce e ușor este mai greu în viață
Și ce e bun nu-i totdeauna bun,
E-obișnuit să ai a doua față
Și să vorbești de bine de pe tun.

Îi vezi la terapie intensivă
Sinceritatea, bunul simț și dorul,
Îmbolnăviți de teamă convulsivă,
N-au mai luat de mult avânt și zborul.

Nu-i cronologic să îndemni gândirea
S-alerge după simțuri arse-n jar,
Când vinovată îți va fi privirea,
Să nu te simți curat când ești murdar.

Vei protesta și azi a doua oară
Când ești chemat să nu falsezi frumos,
Ești un artist când vrei să faci să pară
Nimicul important și grandios.

E timpul pentru marile alegeri
Și la iubirea ce-o primești dă rest,
E timpul să renunți să ai înfrângeri,
Atât îți spunt: fii om și fii onest!

Chiar dacă...

Mă ascund în stâncă,
El e Însuși Stânca,
E și-n valea-adâncă
Împlinind porunca.

Risipesc lumina
Dar El luminează,
Chiar de-mi știe vina
Încă mă veghează.

Fug să nu m-ajungă
Dar El e în față,
Ca dureri să-mi stingă
Și s-alunge ceață.

Tăinuiesc vechi gânduri
În simțiri deșarte,
El îmi strânge sâmburi
Cu rostiri din Carte.

Plâng să nu mă vadă,
El îmi vede plânsul,
Ura ca o spadă
A lovit pe Unsul.

Râd s-acopăr chinul
De singurătate,
Dar El îmi dă plinul
Vieții ce se-mparte.

Chiar dacă mă doare
Rostul meu de frângeri,
Din înalt de zare
Îmi trimite îngeri.

I-ar plăcea să-mi fie
Un răspuns la toate
Și-n împărăție
Să îmi fie frate...

Dacă vreau se poate!

Al doilea gând

Al doilea gând e mai bun și mai înalt,
Pentru că vine de la Cel Preaînalt.

A doua faptă e mai dreaptă,
Pentru că vine de la o Viață Înțeleaptă.

A doua uitare e mai întreagă,
Căci vine de la Iertarea ce poate să șteargă.

A doua iubirea e mai adevărată
Pentru că vine de la o Sursă nepătată.

Al doilea plâns e mai ferice,
Pentru că părerea de rău nu se dezice.

A doua rugăciune e mult mai fierbinte,
Căci vine din inimă și minte.

A doua cunoaștere este mai profundă,
Căci nu mai vrei ca viața ta să se ascundă.

A doua bucurie e cu mult mai mai mare,
Căci ai o viață nouă cu permis de onoare.

Al doilea cântec este mult mai frumos,
Pentru că ai un motiv veșnic și prețios.

A doua venire e cea mai așteptată
Căci Îl vei vedea față în față,
Pe Cel ce îți este Mântuitor și Tată.

Ca să fii om întreg

Ca să fii om întreg,
Ca să știi cum să știi,
Important e să fii
Luminat și strateg.

Ca să dai bob de har
Celui prins în plecări,
E s-aduci noi uitări
În prezentul amar.

Ca să-nveți cum să dai
Celui fără de dor,
E să ceri ajutor
Din lubirea din rai.

Ca s-ajungi unde crezi,
Că e loc de zidit
Pentru cel neiubit,
E de-ajuns să te-ncrezi.

Ca să porți lumii vis
De curat înzecit,
E să fii fericit
Prin Cuvântul promis.

Ca să fiu om întreg
Printre îngeri primit,
Nu-mi rămâne decât
Viața Lui s-o aleg.

Tu ești chemat

Trăim alarma unui timp profetic
De-a fi așa cum poate n-am mai fost,
Să dăm urgent o șansă Celui veșnic
Indiferent de pierderi și de cost.

Tu ești chemat să spui frumos, nu altul,
Că pașii Lui se-aud azi tot mai clar
Și că e timpul să se facă saltul
Cât încă ni se dă puterea-n dar.

Ești așteptat să fii o voce-n lume
Și ești chemat să faci ce face El,
De dragul Lui fă să se-audă-un Nume
Și în iubire fii prin har, model.

Să-ți fie anul care vine, rugă,
Prin care mijlocești răspuns de sus,
Și orice gând străin să-l pui pe fugă
Și spune lumii vestea ce-ai de spus!

Indiferent ce spun alții...

Celor ce au renunțat să plângă,
Și au pus în cuiul crucii rugă,
Cei numiți: „Ridică-te și umblă!"

Renunțare nedorită

Când vine frângerea neanunțată
poți trăi fără picioare,
dar fără destinație și vis
viața se stinge în valoare
și cartea se oprește din scris.

Când apusul vine mai devreme
poți renunța la ochi,
Dar fără să vezi în tine
totul rămâne vechi
și partitura se cântă în suspine.

Când cântecul se pierde printre ruine
poți să închizi ușa sunetelor,
dar fără să asculți chemarea la bine
vei pribegi prin valea tunetelor
și iertarea va plânge departe de tine.

Când cuvintele se opresc în vârful limbii
poți să renunți la vorbire,
dar fără cerescul Cuvânt
nu se va ști de Marea Iubire
ce schimbă un rău mare în sfânt.

Când ai obosit să faci binele tău
poți să trăiești fără mâini,
dar fără lucrul de sus ce face totul nou
e ca și cum ai renunța să primești pâini
și să zugrăvești propriul tău cavou.

De mult ni se spune în fiecare dimineață
că viața nu poate trăi fără Viață!

Dacă mă vei lăsa...

Dacă mă vei lăsa să merg
voi merge în direcție greșită,
spre acolo unde nu plâng și nu iert...
Voi promite drumeților o cale
și le voi da mită
dacă vin după mine,
dar vor primi un dureros deșert...

Dacă mă vei lăsa să văd
voi vedea doar răul din alții și din mine
fără să-mi fie rușine...
Nu-i voi lăsa pe alții să privească
decât prin ochii mei,
ca să uite cum să-și trăiască curatul
și să învețe cum să urască.

Dacă mă vei lăsa să vorbesc
voi spune doar vorbe despre mine,
iar despre alții, cât de mult greșesc...
Le voi spune celorlați să tacă
în timp ce eu vorbesc despre umilință,
ca nu cumva să se audă o șoaptă
că spusele mele au trecut în neființă.

Dacă mă vei lăsa să fac ceva cu mâinile
voi strica orice voi atinge
și pâinea pentru alții nu se va frânge...
Voi ține în mâna dreaptă importanța de sine,
iar în stânga strangerea de sine,
ca să se știe că nu este un altul,
care să-și dea sieși firescul bine.

Dacă mă vei lăsa să aud
voi auzi doar ce-mi place să aud despre eul meu,
Ca să respir doar imaginea de sine...
Voi auzi doar laudele altora în apogeu,
care mă inspiră să mă înalț mai presus de mine
și voi învăța ecoul să repete la nesfârșit:
eu, eu, eu, eu, doar eu!

Dacă voi mai trăi așa cum se vede și se aude,
voi muri din cauza mea
și veșnicia mă va ascunde...
așa că nu mai vreau să merg nici un pas,
nici să mai vorbesc vreo vorbă,
sau să mai aud vreun glas,
ori să fac cu pasiune ceva nefiresc...

Mai bine să mor cu Tine Doamne
și din cauza Ta,
ca să trăiesc!

Conferință de presă... la iesle

Astăzi când ieslea se împarte
Între mormânt și ce e sfânt,
Între aproape și departe,
E-o veste bună? să-mi explici,
De ce Mă nasc iar an de an?
Cine zic oamenii că sunt...
Dar tu, ce zici?

Cine zic oamenii că sunt,
Deși mănânc cu voi la masă
Și plâng și strig și mă frământ
S-aveți și voi un rost și-o Casă?...
Știu c-ai venit de ieri să vezi
În staul brad cu ramuri verzi
Te-ntreb, cine zic ei că sunt...
Dar tu, ce crezi?

Cine zic oamenii că sunt
Deși-s vecin cu casa voastră
Și ar și semăn, nu în vânt
Ci pentru-o viață mai cerească?...
În mintea multor oameni nu-i
Decât o sărbătoare goală,
Cine zic oamenii că sunt...
Dar tu, ce spui?

Cine zic oamenii că sunt
Când vin și plec, când spun și tac?
Un simplu om, un simplu sfânt
Care le sunt sau nu pe plac?
Ce zic cei răi, ce zic cei sfinți,
Când fac din staul târg de-arginți?
Cine zic oamenii că sunt?
Dar tu, ce simți ?

Cine zic oamenii că sunt,
Întreb, căci este important?
Nu lipsă duc de vers și cânt
Ci de un suflu protestant.
V-am dat un staul, voi ce-mi dați?
V-am dat o Jertfă și-un Cuvânt,
Chiar cine credeți voi că sunt?
Mă căutați?

Când am venit jos, pe pământ
Am fost cu dizabilități,
Și înfășat în trupul strâmt
Nu m-am ferit de greutăți.
Mă colindați cu mult talent,
Dar nu intrați să mă vedeți,
Eu încă mai aștept atent,
Chiar Mă mai vreți?

Ridicarea căderii.

lui Aurel

Înainte să sari într-o apă mică,
verifică bucuria, dar și încrederea,
mai apoi nimic nu se mai explică...
Se frânge verticala unui mers cunoscut
și prietenii se risipesc
într-un dureros trecut.

Sensurile vieții se iau la ceartă
cu promisiuni rostite pe jumătate,
dar așteptările înșelate nu iartă.
E timpul să dai cu pumnul în tine
și să te ascunzi chiar când ușa e spartă,
chiar când te strigă oameni de bine.

Când nimic nu se mai schimbă
vine dinspre nord un brânci de plecare
nerostit de gând sau de vreo limbă.
Vine o evadare firească
și o strălucire de întuneric
ca nimeni să nu te găsească.

Zile și ani de cumpănă
Se risipesc și se vântură
La auzul unei vești de bună credință.

Un rost mai mare decât un mers în picioare,
un drum mai înțelept decât orice știință
învinge orice apus de soare.

Din căruțul cu roți de amar
Se văd munții albi cu bucurie și har,
Iar o ridicare nouă se anunță pe pământ și în cer.
Acum mai drept ca oricând,
omul eșuat cândva în renunțare și scrum,
nu ar schimba alergarea
de dinainte pe cea de acum,
chiar dacă e grea...

De ce ?
pentru că e călăuzit de-o Stea!

Vrei?

Ioan 5,1-16

Și cum spuneam nu-i nimeni să m-arunce
În tulburarea apei așteptată,
Ochi mari, deschiși sunt gata să apuce
Un vălurit de sus, o sfântă faptă.

Și-s obosit de-atât privit în undă,
Și mi-este teamă să mă uit în jur,
Dacă se-ntâmplă-atunci să se pretindă
Uimita vindecare din azur?

Știu sigur că nu-s primul și nicicând
Nu voi putea să concurez cu drepții
Și de se-ntâmplă, numai ei ajung
Să prindă tulburarea dimineții.

Treizeci și opt de încercări au fost
Să mă ridic, dar nici măcar un gând
Nu s-a clintit spre verticalul rost,
Căci eu sunt slăbănog și iar mă plâng.

Mi s-au uscat și zâmbetul și lacrimi
Și mi-am vândut și ultimul meu dor...
În freamătul de zgomot și de patimi
N-am nici idee cum să știu să mor.

Și într-o zi El m-a-ntrebat, „ei bine,
vrei sănătos să fii?" și n-am răspuns
Și umbra Lui a stăruit pe mine
Ca să mă-ntorc și să-L numesc: Isus!

De ce mă-ntrebi când bine știi și Tu
Că sunt aici să capăt vindecare?
Eu nu pot să-ți răspund cu *Da* sau *Nu*,
Nu-i nimeni să mă-arunce și mă doare.

Și cum spuneam, a fost de-ajuns o dată
Să-ntorc privirea și să-mi placă glasul...
„Ridică-te și du-te către viață!
Destul ai stat pe jos, curaj, fă pasul!"

Șah cu Adevărul

Lui Costin

Am un prieten care joacă în fiecare zi
șah cu Adevărul
și pierde cu fiecare deschidere
și pierde cu fiecare mutare ...
cu atât mai mare este dorul
să joace în pierdere,
cu atât mai mult îl doare
când vine gândul lui de victorie.

Nu joacă niciodată la remiză
și se expune mereu
cu fiecare secundă dăruită,
cu fiecare privire, cu fiecare repriză...
Îl preocupă înțelepciunea înfrângerii
unde dreptatea lui este osândită;
îl interesează să nu fie important
în această partidă cu o nemaipomenită miză.

Metronomul grăbește secunda finală
pe tabla mutărilor așteptate
către victorie, către înfrângere,
unde se câștigă sau se pierd gânduri, motive și fapte...
Șah și mat! strigă Adevărul,
în timp ce învinsul sărbătorește Învingătorul...

Cândva se bucura de victoria lui de putere,
dar acum a descoperit câștigul din pierdere!

Metronomul bate marea încredere...

Ce-ai vrea să vezi?

Am întrebat un orb:
„ce-ai vrea să vezi dacă lumina
ți-ar face un dar
și ți-ar îmbrăca cristalinii în albul de var?"
Dar el tăcea,
și-am înțeles că nu dorea.

„Pe cine ai vrea să vezi
dintre cei care îți sunt călăuză
și în care crezi,
că doar prin ei poți să vezi?"
Dar el nu vorbea,
și-am înțeles că nu voia.

„Dacă ar fi o minune
și s-ar sparge lacătul întunericului,
ce nume cu renume
l-ai chema dintre pământeni să-l vezi,
și ce i-ai propune?"
Dar el doar mă privea
cu ochii nopții,
și-am înțeles că refuza.

„Dacă negrul s-ar sparge
și toate culorile invitate și neinvitate
ar curge pe fața ta,
ca răsplată, pe cine ai vrea să vezi
în dimineți și amiezi?"
Dar el tăcea
și-am înțeles că se gândea.

„Dacă i-aș deschide", a răspuns el,
în timp ce ofta,
„i-aș deschide,
dar nu în lumea ta."

Pe când căutam...

Pe când căutam întunericul,
s-a oprit lumina
și făcliile gândurilor bune s-au stins
odată cu bunul simț
ce s-a înrudit cu vina.

Mai facem și noi economie de vedere,
iar drumul care nu se mai vede
a stins stâlpul de foc și de nor,
și a îngenunchiat porunca
să nu mai dea putere toiagului,
care sparge stânca
pentru izvor.

Era să uit...
Calea, Adevărul și Viața
s-au oprit la bariera
dintre ce vreau eu și ce vrea El...
și așa au apărut în inimă,
dis de dimineață,
bucăți mari de ghiață.

Pe întuneric n-ai cum să citești
cât credit mai ai
în contul speranței și al puterii

de a spune DA...
pe nelumină n-ai cum să privești
la cetatea care te vrea,
în schimbul uitării...

Obosit de atâta orbire,
pe când căutam lumina
s-a risipit întunericul...
s-a dat imediat de știre
că în vie mirele își caută mireasa
și am alergat în lumina Lui
să-mi aleg hainele și Casa...

A fost de ajuns doar o privire.

Schimbare de mine

Am visat întruna să fiu altcineva
În spectacolul lumii,
și să am altceva de arătat,
decât banalitatea mea insolentă...
Nu mai vreau să fiu eu
Cel cu atâtea defecte
și nereușite retușări
imprimate pe chipul meu,
în lăudate disperări...

Am visat că mi se dau ochii înapoi
și mersul împiedicat să mi se dezlege
și să nu mai trăiesc
după nemiloasa lege...
Să mă trezesc din vis
fără să mi se dea interzis
la lumină și fugă,
prin lanurile coapte
și albe de rugă.

Am rămas același pedepsit
cu întuneric și fără verticală,
pe drumul neînceput vreodată
și cu picioarele prinse în smoală...
Oare cui trebuie să-i dau plată

pentru a fi altcineva,
ca să pot face altceva,
decât să să tot strâng în mine
o mare moartă?

O voce din spatele unui căruț
Ce ține pasul legat,
aceeași voce de lângă ochii plecați
după lumină cerului înstelat,
spune plângând și plânge spunând:
mai așteaptă puțin
până la ceasul înoirii
de mult anunțat,
când toate vor veni la loc
în netulburarea iubrii...

Până atunci fii mulțumit
că ești fiu de Împărat!

Tăcerea obligată

Într-o zi cineva mi-a stins sunetele,
vorba și foșnetul,
tunetele și clopotul,
tocmai când ascultam
o simfonie a uitării...
De-acum trebuie să uit uitarea
și să cerșesc un cântec de greiere
sau o silabă aleasă la cerere.

Vorbele din stânga și din dreapta
s-au făcut tăceri,
iar cântecul s-a spânzurat de urechi
anunțându-și erata.
Ce bine când nu auzi
amenințarea și cearta;
ce trist este când pleci și vii
și nu mai auzi glasuri de copii.

Am primit în schimb niște semne
cu care să vorbesc tăcut
intonațiile eterne...
Așteptând în tăcerea obligată
am auzit gândurile cum se îndrăgostesc

sau se ceartă;
am auzit inima cântând
o bucurie înțeleaptă.

Până ce se va vorbi mai bine
a sosit timpul să mă aud și pe mine!

Mierea din pelin

Ei sunt cei ce frâng durerea
și o condamnă să râdă
în spatele zăbrelelor neînvinse...

Ei sunt cei care au luat plânsul
și i-au ars puterea
în flăcările speranței aprinse.
Din mersul lor nepornit
își adună timp de iubit.

Te întâlnești cu ei
lângă scorbura nopții invitați,
unde stau profeții cu ochii aprinși...

Măsoară cu bagheta lor albă
lucrurile, inimile și pe cei iluminați,
iar căutările lor îi fac distinși.
Privirea lor către ascuns
le aduc cel mai frumos răspuns.

De nu i-am întâlni
la drum de suspin,
n-am ști să scoatem mierea din pelin...

Dacă nu strângem privirile lor
cum se strâng roadele în pom,
n-am ști ce este să pierzi un dor.

Cine ne-ar spune, dacă nu ei,
că la izvoarele plângerii
și pe câmpii cu miei
mai găsești bucurie
în pofida înfrângerii.

Ofertă

Am aflat o vorbă mare,
Că la colț de viață nouă
Un negețător cu stare
Își dă mâinile-amândouă.

Am aflat, din ce se-aude,
Că oferta e mai mare
Și că generos cum este
Își dă ambele picioare.

Și se miră Negustorul
Că nu-i nimeni să le ceară
Dar acesta-i adevărul,
Toți rămân frânți sub povară.

Ba mai mult, deja se știe
Că își dă și cei doi ochi,
Și acel ce vrea lumină
Doar îi schimbă cu cei vechi.

Ce dau eu și ochi și mână
Și picior, nu-s de vânzare,

Nu poți cumpăra iubirea
Cu doi lei și-un gram de sare.

Am aflat o vorbă mare,
Că pe-un lemn spălat cu rouă
Un Negustător cu stare
Și-a dat mâinile-amândouă.

Totuși... mister

Pe cei ce au pecetea suferinței
Să nu îi mai loviți încă o dată,
E ca atunci când tragi în căprioară
Și chemi indiferența bun de plată.

De-i vezi plecați în frângere de vise
Să nu-i lăsați pe drum să meargă singuri,
Ei cer atât, doar niște uși deschise
Și-o cheie potrivită pentru gânduri.

Vor să le spui că au aceleași drepturi
Și sunt cum sunt la fel de valoroși,
Nu vor nici milă, nici reproș sau certuri
și nici vreo tânguiala de fricoși.

Se mulțumesc cu firimituri de zâmbet
Și cu-n salut vioi, dar și onest,
Și chiar dacă nu văd sau n-au un umblet
Ei nu privesc în sus cătând protest.

Deși ar fi îndreptățiți să spună
„De ce chiar eu? de ce atât de rău?"
Ei sunt acum dispuși de-a fi-mpreună
Pentru-a aduce-un suflu bun și nou.

Ei lasă omenirii o putere
Prin care spun că mulțumirea vieții
O poți găsi și da și în durere,
Și că există-o luptă-a demnității.

E un mister ce unii oameni încă
Nu înțeleg de ce aceștia spun,
Cu-atâta dor și mulțumire-adâncă,
În orice timp, că Dumnezeu e bun!

Matematică fără... dizabilități

Din dragoste de-a fi prieteni
Suntem aici să ne-ntâlnim
Și cum e verdele din cetini
Așa am vrea noi să trăim.

Avem în minus mâini, picioare,
Sau n-auzim, sau nu vedem,
Dar ca și voi avem valoare
Și vis cu vis noi adunăm.

Am strâns mereu dureri și frângeri,
Ce nu dorim să le-mpărțim,
Puteți în schimb să ne fiți îngeri
Și grija voastră s-o primim.

Avem în minus rost de-a merge
Și de-a vedea drum de culori,
Dar prin speranță ni se șterge
Orice durut și cer cu nori.

Avem în schimb un plus de-a crede,
Că vom zbura de-alung de veci
Și chiar nimic nu vom mai pierde
Și–aceste vorbe nu sunt seci.

Noi, plus Isus vom trece podul
Ce ne-a ținut reci și distanți,
Și morți-i vom cânta prohodul
Și-n cer vom fi toți importanți.

Deci... matematica cerească
Și fără dizabilități,
Este că noi, plus voi, plus Domnul
Egal iubire pentru toți!

Povestea unei ridicări

E o poveste despre o speranță
Ce s-a născut în a durerii umbră,
Și ca să fie viața și mai viață
Ea s-a numit „Ridică-te și umblă".

Nevăzători și oameni cu probleme
În a se deplasa sau a vorbi,
Ne-am strâns cu toți pentru o bună vreme
Să ne schimbăm un mod de a trăi.

Sunt șapte ani de muguri și de floare,
Și roadele se văd deja în pârgă,
Noi am făcut din limite onoare
Și pâinea de iubire să se frângă.

Sunt ani frumoși de întâlniri bogate
Și ne-am plătit scadența la dureri,
Suntem aici să ridicăm palate
Și să renaștem iar în primăveri.

E timpul să se știe că o forță
Ne stă ascunsă-n neputința noastră
Și că precum lumina dintr-o torță
Putem deschide lumii o fereastră.

Pe an ce trece noi lărgim hotarul
Și bucuria noastră să te-ajungă,
Cu dragoste îți umple tot paharul:
Familia... „Ridică-te și umblă!"

Poveste de viață

Povestea mea e simplă, într-o zi,
Când viața își urma firescul ei
Am remarcat că nu mai pot privi
Și ochii s-au făcut deodată grei.

Ce repede s-a înserat băiete,
Acum o oră soarele pripea,
De parcă am și gândurile bete,
Ce trece timpul și ce noapte rea.

Să vină-așa, deodată, bat-o vina
N-am pomenit de când mă știu așa,
Aprinde,dragul meu, acum, lumina
Și dacă-i timpul, chiar ne vom culca.

Dar, mamă dragă, este-amiaza mare
Și soarele ne bate-n geam de mult,
În jurul nostru totul e culoare
Și n-are sens s-aprind un bec ocult.

Am înțeles atunci că norul negru
Ce am crezut că-n grabă a venit,
Era un vai nenorocit și sobru,
Era un adevăr că am orbit.

Să nu mai pot să-mi văd de drumul meu
Și să tot bâjbâi printre lucruri multe?
Nici nu concep cât poate fi de greu
Și câte aspirații vor fi mute.

Să nu mai văd copacii, flori și stele
Și fețele de oameni, buni sau răi?
E cea mai grea pedeapsă dintre cele,
Și cea mai fioroasă dintre văi.

O, Doamne, bun și-ndurător a toate
Ce ți-am făcut de mi-ai luat lumina?
Vrei ca să fiu ca frunzele uscate?
Arată-mi explicit care mi-e vina?

Răspunsul n-a venit și nici vederea,
Dar după ani și ani pot spune clar
Că Dumnezeul meu îmi dă puterea
Și El îmi este mai departe far.

Pot face-orice, să bag și ața-n ac,
Pot să gătesc, să spăl, să fac curat,
Rămân ca Celui Sfânt să-i fiu pe plac
Și să iubesc activ și declarat.

Deși nu văd eu totuși văd departe,
Văd prin credință drumul meu promis
Și că există dincolo de moarte
Un văz etern și luminat de-un vis.

Pe-aproape, pași...

Atunci când n-ai, de fapt, ai cel mai mult
Cunoști mai mult în viață din durere
Deși nu face sens spun un cuvânt:
În neputință mare e putere!

Chiar dacă nu-s actori, nici în prim plan,
Sunt purtători de har și de onoare,
Își înoiesc speranța an de an:
În slăbiciune totuși ai valoare!

Inevitabil, nu te poți ascunde,
De tine însuți și de neputință,
Dar dacă-ntrebi ecoul îți răspunde:
În limitări și frângeri ai credință!

Când nimeni astăzi nu-ți deschide ușa
Și stai privind aiurea un desen,
Când trist rămâi și răscolești cenușa,
Să știi că nu ești singur, căci te chem!

Se-aud pe-aproape pași, Vindecătorul,
Aruncă înainte–a vieții umbră,
Când va intra ceresc, El, Călătorul
Vei auzi: „Ridică-te și umblă!"

Speranța

Speranța este un pepene roșu netăiat,
Copt în zahăr și culoare,
pe care îl guști înainte de a fi mâncat,
pe care îl bei înainte de a fi turnat...
Speranța este o manoperă chemată
Din pământ și soare,
La care pui un praf de sare.

Speranța este privirea în care calcă lumina,
Înainte să știi să vezi și înainte să colorezi
florile în care zilnic
își anunță vizita albina...
Este filmul pe care îl urmezi cu ochii,
Înainte ca regizorul să îmbrace
Imagini memorabile în rochii.

Speranța este alergarea spre vârf de deal,
înainte ca piciorul să știe să facă un pas,
înainte ca verticala să fie un fapt real...
Este săritul peste gard,
înainte de a te vedea vreun ochi,
că te poți ridica și sări ca un leopard.

Speranța este simfonia auzită multifonic,
înainte ca urechea să fi auzit vreodată

o vioară sau vreun tril edenic...
Este orchestra pe care o dirijezi
în toate nuanțele și în armonii noi,
chiar înainte de a auzi gama do major
și cum se prinde un cântec ceresc în altoi.

Speranța este zâmbetul fericit,
înaintea ultimului cuvânt rostit...

Indiferent ce spun alții...

Indiferent ce spun alții
Eu voi ajunge să merg,
Curând voi striga în ovații,
Priviți oameni buni, cum alerg!

Indiferent ce spun alții
Eu voi vedea flori și munți
Din cer se aud declarații:
Să fie lumină pe frunți!

Indiferent ce cred alții
Vă spun, în curând am s-aud,
Și-n vers voi primii inspirații
Ca-n sunet și-n glas să mă-ascund.

Indiferent ce spun alții
Eu am s-aștept marea zi,
Și-atunci voi primi informații
Că altfel și bine-mi va fi.

Indiferent ce spun alții
Credința ce-o am n-am s-o vând,
Și chiar de-am s-aud contestații
Voi sta hotărât și sperând.

E vestea ce-o strig cu putere
S-audă dușmanii și frații,
Și n-o să mai fie durere,
Indiferent ce spun alții!

Cui îi pasă?

Ne trăim viața ca la jurnalul de seară,
Înghițind grămezi de imagini și de vorbe cu de toate,
Așa cum mâncăm floricelele de porumb nemestecate,
În timp ce lângă noi stau oameni anonimi, sub povară,
Fără speranțe, fără pâine, fără prieteni,
Fără să li se dea iubire și fără casă,
Iar nouă nu ne pasă...

Umblăm neobosiți în tomberoanele pline ale culturii alterate,
Cu show-uri și concursuri repetente la rușine,
Și ne place la culme să bârfim viețile altora încurcate,
În timp ce peste drum de noi sunt inimi în ruine,
În secetă de zâmbet și în gerul de indiferență dezbrăcate,
Și poate, poate, le-o invita cineva la masă,
Dar cui îi pasă?

Țin cuvântări în ecouri de aplauze, ei, oamenii zilei,
Vorbind de responsabilitate și de fapte de bine,

Se îmbată cu ei înșiși și își ascund hainelei vinei,
În timp ce lângă tribună sau lângă amvoane stau, cine?
Ei, oamenii de corvoadă și amărâții soartei
Cărora li se promit multe, dar li se dă o farsă,
Iar lor nu le pasă!

Stau undeva în spate, neimportanți și fără nume,
Așteptând o veste bună, o atenție sau un „bună ziua!"
Și-au cumpărat viața în rate și dreptul la glume,
Dar inima lor, deși tristă, e totuși ca neaua,
Cu doruri bogate și visuri alese anume, cu arome,
În timp ce de sus primesc o promisiune frumoasă,
Doar Lui îi pasă!

În peisajul literaturii creștine, scriitorul George Uba acoperă o gamă largă de subiecte și de cititori. După volumele de poezii „*Interzis la stânga*" și „*Torente de liniște*" autorul abordează povestiri pentru copii în „*Batalionul pâine coaptă*" și în „*Și ce dacă!*". Un accent puternic este oferit temelor de familie prin cărțile „T*aie-mi o felie de dragoste*", „*Sărut mâna doamnă!*", „*Mai bine doi*", „*Pune și sare*", „*Prostia dragostei*", trecând apoi și la subiecte pentru tineri în „*Graffiti pe inimă*".

Volumul de poezii: „*Bună ziuna, noapte!*" surprinde o notă dominantă de speranță, dar nu înainte de a demasca predilecția umană pentru duplicitate și declasare a purității inimii. După o vizualizare lirică a remediilor pentru o inimă și o minte renăscute, în ultima parte ni se oferă o exemplificare luminoasă prin gesturile de viață ale persoanelor cu dizabilități din familia „*Ridică-te și umblă*".